

Charles van Wijk.

figuren had hij een bijzondere studie gemaakt, door manschappen van de Koloniale reserve in zijn atelier te laten poseeren.

Het boetseeren naar het leven ging hem in die dagen reeds zeer handig af. Afen toe verschenen van hem kleine statuettes van typen uit het volksleven, die in het magazijn van zijn vader en in de vitrines van den kunsthandel zeer de aandacht trokken en hetzij in gips, hetzij in brons zeer gezocht waren. Een

van zijn eerste succeswerkjes van dien aard was een treffend naar het leven gegrepen beeldje van zijn neef, den sympathieken, op jeugdigen leeftijd overleden decoratieschilder Isaäk Stortenbeker.

Een pendant was de onder den populairen naam „de anarchist” bekende statuette van een jongen man, op een stoel zittende in aarts-onverschillige houding een sigaret rookende. Naar den naam van het beeldje te oordeelen, was het origineel, een van Charles' vrienden, een medisch student, lang niet geflatteerd.

Te midden van die natuurstudiën viel een reis naar Parijs, waar hem een aanbevelingsbrief van den maeceenas A. C. Wertheim toegang verschafte tot de ateliers van bronzen van Barbédienne. De kennis van het métier van zijn vader verkregen, vulde hij daar aan met het afzien van het vak van gieten en bewerken van het metaal, zooals het in die beroemde Parijsche fabriek in alle perfectie beoefend werd. Toegerust met veel kennis van de techniek, maar zonder de minste inspiratie voor de dikwijls foei-leelijke „articles pour le commerce” die hij daar had zien

vermenigvuldigen, keerde hij naar Den Haag terug. Voor zijn artistieke vorming was later van veel meer beteekenis zijn reis naar België, waar hij te Brussel met groote hartelijkheid werd ontvangen in de ateliers van de groote beeldhouwers Constantin Meunier, Jef Lambaux en Van der Stappen. Daar bracht hij gelukkige uren door, die hem met eerbied vervulden voor de werken van die meesters, maar hem tevens de zekerheid gaven, dat

zijn ideaal nog heel wat studeeren noodig zou hebben om verwezenlijkt te worden. Hoewel de Belgische meesters hem nauwelijks kenden en ook nooit werk van Charles van Wijk gezien hadden, was er veel in de persoonlijkheid van den jongen Hollander en vooral in de stille geestdrift waarmede hij tot hun werk opzag, dat hun belangstelling inboezemde. In den korten tijd van zijn bezoeken aan de Brusselsche ateliers had hij meer geleerd dan in een geheel jaar academischen cursus. Kenschetsend was de opdracht door Jef Lambaux geschreven op een reproductie van zijn meesterwerk *Le triumphe de la femme*, dat hij bij het afscheid



EEN ELSPEETSCH BOERENMEISJE

zijn jongen vriend als souvenir meegaf: „A mon ami, Charles van Wijk, estétiquement à lui.”

Van zijn bezoek aan Brussel dagteekent een evolutie in Van Wijk's ontwikkeling als artist, die op zijn werk van betekenenden invloed zou zijn. Aangespoord door Van der Weele en Ter Meulen, keerde hij zijn atelier een poos den rug toe en ging, evenals deze hartstochtelijke plein-air-schilders zomer aan